

Một vài kỷ niệm với bạn bè cũ, mới

Ký sự của Hậu Huỳnh

Ngày tháng cứ thắm thoát trôi qua. Bỗng chốc rồi cái ngày lễ Lao động (Labor day) năm 2008 đã gần kề. Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại và các anh chị vùng Bắc California năm nay đứng ra tổ chức Đại hội và du ngoạn từ ngày 28 tháng 8 cho đến ngày 5 tháng 9 năm 2008 với một chương trình khá đặc biệt và hấp dẫn. Chương trình họp mặt thân hữu và du ngoạn được chia ra làm 3 phần:

1) Từ ngày 28 tháng 8 đến 30 tháng 8 năm 2008: *Non-cruise*. Du ngoạn bằng xe vùng Bắc California.

Ngày 28 và 29 tháng 8: Họp mặt thân hữu tại San Jose, Bắc California và tổ chức đi du ngoạn Lake Tahoe, Reno, Sacramento bằng xe *tour bus*. Sau đó, trở về San Jose thăm viếng những địa điểm địa phương vùng thung lũng hoa vàng.

2) Trưa đến tối Chủ nhật ngày 31 tháng 8 năm 2008: Tiệc Hội ngộ tại nhà hàng Kobe ở thành phố Santa Clara.

3) Từ Thứ hai 1 tháng 9, 2008 đến Thứ sáu 5 tháng 9, 2008: *Cruise* du ngoạn Catalina Island (California USA) và Ensenada (Mexico).

Sáng sớm thứ hai 1 tháng 9, 2008 một xe buýt sẽ đưa các thân hữu từ San Jose về cảng Long Beach, Nam California để lên tàu Carnival Paradise đi du ngoạn 4 ngày vùng đảo Catalina (Hoa kỳ) và Ensenada (Mexico). Ngày trở về, khi tàu cập bến, một xe buýt cũng sẽ đón các anh chị trở về khu Little Saigon (Nam California) rồi đưa các anh chị em khác trở về San Jose (Bắc California).

Cũng như năm rồi, không phải chúng tôi làm eo làm sách làm gì, nhưng vợ chồng tôi dự định không tháp tùng theo Đại hội và du ngoạn năm nay được vì có nhiều việc quá bận và quan trọng phải làm. Lần này tôi cương quyết hơn khi nghe tin người anh ruột đang cư ngụ tại Sydney (Australia) đau nặng. Vợ chồng tôi dự định sẽ đi thăm anh vào

tháng 9 nên tôi trả lời với chị Nữ rằng “*Thôi, chắc Hậu Hạnh không đi với chị lần này được đâu; chị cứ rủ mấy chị bạn hoặc Cậu Mợ 10 Thăm cùng đi với chị cho vui. Mấy anh chị Điện lực mỗi năm tổ chức rất chu đáo và thân vui lắm đó.*” Chị Nữ nói: “*Cứ để chị ghi tên 3 người trước đi rồi sau này thay đổi cũng được...*” OK. Mấy tuần sau, chị Nữ nhắc “*Hậu Hạnh đã có liên lạc bên Úc chưa?*” Tôi nói: “*Có, nhưng mà anh Khiêm thì dẫu, bảo không sao, còn chị Sophie nhắc khéo bảo ‘Năm nay nhất định phải qua Úc chơi đi, anh chị rất mong gặp tụi em’.*” Nói như vậy cũng như lời nhắc khéo và nói trối chứ gì nữa! Coi bộ ông anh và bà chị dẫu tôi muốn hát bài “Ru ta ngậm ngùi” hay “Một cõi đi về” hay sao chứ! Nghe mà đứt ruột đứt gan. Ngẫm nghĩ lại, ai cũng đã trên “sáu bó” rồi, cái bệnh hoạn, đau yếu nó kéo tới lúc nào chẳng hay, khó mà lường trước được... Bởi vậy, vợ chồng tôi chuẩn bị vé máy bay Qantas đi Sydney, Úc, và sẵn dịp sẽ ghé Queensland vài ngày thăm Ông Bà Bùi Trọng Cường, Phan Lạc Cảnh và vài người bạn khác của chúng tôi cũng ở khu vực này.

Đùng một cái, thằng con trai lớn của anh tôi (hiện là Bác sĩ Y khoa ở Sydney) tuyên bố “*Ba con không sao, bệnh cũng nhiều thứ, nhưng không phải ác nghiệt!*” Mô Phật, Lạy Chúa, Lạy tạ ơn Trời Đất! ... vợ chồng tôi mừng rỡ vì anh em còn được trông thấy nhau ít nhất cũng vài năm nữa hoặc thấy hoài hoài luôn cũng được cho đến... phát chán thì thôi! Yên tâm rồi, vậy là đi chơi với gia đình Điện lực thôi, không có nhõng nhẽo, làm eo làm sách gì hết.

Tuy nhiên, kỳ Đại hội này, chúng tôi định chỉ đi cruise từ Long Beach (Nam California) thôi. Tôi có cái đồ án về *Tax bill* khá quan trọng trong sở phải làm xong trong tháng 9. Nhưng cuối cùng thì chúng tôi quyết định sẽ tham dự Tiệc Hội ngộ tại San Jose rồi ngày kế tiếp lái xe ngược về Long Beach, đáp chuyến tàu Carnival Paradise du ngoạn vùng biển Tây. Như vậy chỉ thiếu chuyến đi du

ngoạn Lake Tahoe - Reno - Sacramento mà thôi. Chương trình di chuyển có vẻ bận rộn nhưng chị Nữ nghe chương trình đi như vậy thì vui lắm vì chị sẽ gặp đầy đủ tất cả anh chị em Điện lực đến tham dự Đại hội (dù có đi cruise hay không), lại có thời gian và cơ hội để chị tiếp tục “lùa bò” cho đến hết ngày thứ bảy 30 tháng 8 mới thôi. “Lùa bò” là danh từ mà Thầy Phát thường gọi đùa để ám chỉ việc hốt bạc...

Cũng như lần trước, Ban Tổ chức thông báo về chuyến đi chơi và chỉ dẫn tận tình trên *email* lẫn *website*. Năm nay, website của Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại còn đẹp, ngắn gọn và đầy đủ hơn năm trước nữa. Có lẽ kinh nghiệm kết tụ càng lúc càng làm cho website phong phú. Tôi nghĩ đó là kết quả công trình làm việc của tất cả các anh chị trong Ban Tổ chức như anh chị Dzũng, anh chị Thuần, anh chị Thụy, anh chị Nguyễn Giũ Hùng... và đặc biệt là anh Nguyễn Trọng Dzũng, người được các bạn bè gán cho là “*ôm laptop nhiều hơn ôm vợ*”, có phải vậy không anh Dzũng? Nói đùa với anh một chút thôi chứ ai cũng biết anh rất say mê máy vi tính và bỏ công đóng góp rất nhiều cho việc gây dựng website của Thân hữu Điện lực. Người ta nói “*Khi đã yêu thì mù quáng, và đã yêu thì gần nhau mà thời gian sao thoáng vội qua mau.*” Anh ôm dính vào cái laptop rồi làm việc chắc là quên cơm quên nước, quên thời gian... vì quá yêu cái khung kính vuông nhỏ vừa tạo được những hình ảnh vừa trình bày dữ kiện tuyệt vời mà anh chưa bao giờ hài lòng, nên cứ tiếp tục vun bồi. Tuy “ôm laptop nhiều hơn ôm vợ” nhưng chắc chắn là anh luôn luôn nhớ vợ nhiều hơn nhớ laptop!

Ngay khi tôi viết email thông báo quyết định sẽ dự Tiệc Hội ngộ và sẽ đi cruise thì anh Dzũng liền lên tiếng hoan hô. Nhưng anh cũng chu đáo nhắc nhở chúng tôi cái hướng dẫn đường đi nước bước để làm sao đến *Port of Long Beach* trên website vì anh đoán rằng chúng tôi sẽ tự lái xe đi chứ không theo xe buýt của đoàn được. Ngoài các thông báo liên tiếp về chương trình, ngày giờ, địa điểm tập hợp, ... các anh cũng có thông báo về khách sạn, địa điểm nhà hàng, các hướng dẫn đi đến cũng như chỉ dẫn cách hoàn tất các thủ tục giấy tờ cần thiết. Đối với những ai ít có sử dụng máy vi tính và không xem website thì tôi chắc Ban Tổ chức cũng như anh chị Trương Sỹ Thực cũng hết lòng giúp đỡ bằng cách giải đáp mọi thắc mắc qua email và điện thoại. Anh chị Thực là người của Điện lực nhưng cũng là *Travel agent*, sẽ cùng đi chung trên tàu nên anh chị sẽ lo tất cả các việc liên hệ.

Tính chúng tôi thì hay lo. Nhưng mà với nhiệt tâm của Ban Tổ chức và với sự cộng tác hết lòng của anh chị Thực, thì chúng tôi rất yên tâm và có thể để “Trái tim ngủ yên” trước ngày 28 tháng 8 năm 2008 được rồi mà không mấy băn khoăn về chuyến du ngoạn lần này. Xin hoan hô tinh thần dẫn thân của tất cả các anh chị đã lo lắng và giúp đỡ.

Vợ chồng tôi vẫn làm việc chiều ngày thứ sáu 29 tháng 8. Lại cố gắng làm thêm giờ cho đến 8 giờ đêm để cho công việc không bị bê trễ. Làm đến “đổ quau” với cộng sự viên vì cứ thấy như mình bị “*behind*” mà không hoàn tất được gì. Mà có cố gắng làm thì cứ linh quỳnh nên trật vọt hoai. Về nhà, lại thấy mấy cái hành lý chưa xong và hồ sơ lên tàu chưa *register* xong. Bà vợ tôi phải đứng ra điền cho xong hồ sơ của cả 3 người: vợ chồng tôi và chị Nữ, và còn phải sắp xếp hành lý nữa. Bà vợ ngon lành! Chắc phải “thơm” bả một cái quá. Thầy kê, ai cười thì cười. Chắc là tôi ôm vợ nhiều hơn là ôm laptop.

Tuy sắp xếp hành lý mệt nhưng vợ chồng tôi hăng lắm vì mình đang sửa soạn... đi chơi mà! Tính ham vui thấy vui thì dù có mệt nhọc cũng thấy khỏe. Tôi gọi điện thoại nói chuyện với chị Nữ để hẹn gặp nhau thì nghe tiếng chị cũng hơn hớn lắm. Bên ngoài có tiếng khách khứa ồn ào chắc là tiệm đang đông khách nhưng mà giọng nói chị vui vẻ và hăng hái lắm. Vì ... “*Mình sắp đi chơi mà!*”

Trưa ngày thứ bảy 30 tháng 8, 2008 vợ chồng tôi có hẹn ăn thịt BBQ với gia đình thằng con lớn ở San Marino (Los Angeles) nên phải chất hành lý lên xe rồi đi luôn. Trong buổi tiệc cũng có gia đình bên vợ của thằng con lớn và lại có thằng con thứ hai từ New York về chơi nữa. Sẵn dịp vui, gặp lại đầy đủ vợ chồng con cái gia đình tôi, cộng thêm chị sui và em gái của con dâu, tôi trả lời vui vẻ các câu hỏi về chuyến đi sắp tới. Hỏi tới đâu thì tôi đáp trôi chảy tới đó. Tôi khoe sẽ lái xe đi San Jose nè, rồi đi ăn tiệc ở nhà hàng Kobe nè, rồi chạy ngược về Los Angeles để ra bến tàu nè... Chúng tôi sẽ đi với một đám bạn lần trước đã đi Hawaii rất thân mật và vui lắm. Chị sui nghe thấy mà thêm thuồng, sợ chảy nước miếng nên nhậu thêm vài ly rượu vang mà không thấy say đỏ mặt. Chị sui tui người Đài loan, chồng mất độ 6-7 năm, hiện vẫn còn độc thân, thích ca hát và hát giọng *opera* rất hay... Quả thật là tôi tốt phước, có số đào hoa và trúng hũ vàng, phải không quý vị?

Chiều tối thứ bảy, chúng tôi chạy lên nhà chị Nữ ở thành phố Stevenson Ranch thuộc quận hạt

Santa Clarita để ngủ lại qua đêm chờ sáng sớm cùng nhau lên đường đi San Jose. Đến nhà chị Nữ cũng đã gần 12 giờ đêm, chị còn dọn bánh ít tôm thịt ra ăn rồi ai nấy mới chia tay đi ngủ. Tôi lật đật nói phải đi ngủ sớm để dưỡng sức ngày mai đi chơi, bà Nữ cười xòa, nói chị còn phải thức làm lương cho nhân viên trong tiệm nữa, “*Cha nội!*” (Man!) Không có lương đúng ngày tụi nó “quậy” chịu không nổi. Sáng hôm sau, Hạnh, vợ tôi, nói là chị Nữ thức làm lương rồi không ngủ được tới sáng luôn. Đúng là *wonder woman*! Có lẽ Wonder woman cũng nô nức đi chơi nên “Trái tim ngủ không yên”?

Dự tiệc Hội ngộ THDLVNHN năm 2008 tại San Jose

Ngày Chủ nhật 31 tháng 8, 2008

Sáu giờ sáng chủ nhật 31 tháng 8 năm 2008, chị Nữ và vợ chồng tôi thức dậy sớm lên đường đi San Jose. Vợ chồng tôi thay phiên nhau lái để chị Nữ ngủ bù lại đêm qua. Xe chạy cũng khá nhanh vì xa lộ trống xe và dễ chạy. Bà xã tôi lái xe ngẫu lắm, tôi cứ nhắc chừng tốc độ: “Gần 90 rồi đó em!” Nhưng mà bà xã tôi còn chưa có thành tích bằng chị Nữ. Bà này lái xe “hết xây con cào cào.” Trên đường đi, xe dừng lại một lần để đổ xăng và ăn sáng. Sau đó, lúc qua hết con đường 152 Gilroy thì ghé Costco để chị Nữ muốn mua thêm *memory stick* cho máy chụp ảnh của chị. Vậy mà chỉ khoảng 11 giờ sáng thì chúng tôi đến thành phố San Jose.

Chúng tôi ghé khách sạn *Best Western* nằm trên đường *Tully Road* sát cạnh xa lộ 101. Vừa *exit* xa lộ là thấy cái bảng hiệu của khách sạn phía bên kia đường nhưng chạy vòng qua thì lại không có ngõ vào vì thực sự cổng vào của khách sạn nằm ở con đường nhỏ cắt ngang *Tully Road*. Vậy là trượt quớt phải chạy vòng “*U turn*” một bận nữa. Khi vào phòng khách của khách sạn thì không thấy ai hết, chắc các gia đình Điện lực đi ăn sáng hay đi dạo phố San Jose chưa trở về. Con đường *Tully* là một trong những con đường chính của khu phố Việt nam vùng thung lũng hoa vàng, muốn ngắm người Việt đi qua lại hay ăn hàng quán gì cũng có gần đó. Có lẽ Ban Tổ chức cũng đã nghĩ đến điều này nên chọn khách sạn *Best Western* cho Thân hữu Điện lực trú ngụ.

Tôi đến hỏi nhân viên ở quầy tiếp tân thì được biết chúng tôi không *check in* khách sạn được vì nguyên tắc của khách sạn này là *check in* lúc 3 giờ chiều. Hôm nay khách sạn cũng rất đông và chưa có

ai trả phòng hết. Đang đứng xó rớ thì thấy một người Việt nam đang ngồi trên ghế *sofa*. Té ra là ông nội của bé Fusha mà chúng tôi đã gặp trong chuyến du ngoạn Hawaii năm rồi. Chúng tôi mừng rỡ trò chuyện. Anh cho biết các anh chị khác đi chơi chưa về, còn anh bị dị ứng suyễn nên ngồi nhà, có lẽ anh bị dị ứng hoa phấn của vùng *Silicon valley* mùa này. Chúng tôi mời anh cùng đi ăn trưa nhưng anh từ chối vì muốn nghỉ ngơi trong nhà cho khỏe.

Lúc chúng tôi đi ăn trưa ở tiệm hủ tiếu Nam vang khá nổi tiếng trở về thì gặp rất nhiều những Thân hữu Điện lực mà chúng tôi đã quen trong dịp du ngoạn năm trước: Anh chị Phạm Long Thượng, anh chị Hoàng Gia Thụy, anh chị Phạm Văn Quan (Canada) và nhiều anh chị khác nữa, đông lắm. Có nhiều anh chị đã quần áo tươm tất, đẹp náo nùng, chuẩn bị đi dự tiệc hội ngộ buổi trưa và chiều. Tại đây, tôi cũng gặp lại Thầy Phát và gặp anh Hải là một “điện câu” mới, bạn thân với anh chị Thượng mà cũng là một người mà tôi quen biết. Quả là trái đất tròn, tôi gặp lại bạn xưa cũ đã không gặp nhau hơn ba mươi mấy năm.

Đến khoảng gần 2 giờ trưa thì tôi mới nhận phòng vì có người *check out*. Anh Thụy dặn chúng tôi cứ thông thả nghỉ ngơi rồi đến sau cũng được. Chúng tôi hẹn các bạn sẽ gặp lại tại nhà hàng Kobe trong vòng nửa tiếng đồng hồ nữa.

Nhà hàng Kobe khá khang trang, dành cho nhóm Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại một phòng riêng rất rộng, có sân khấu, có dàn karaoke và một “*one man band*” của anh Tony Hiếu. Tội nghiệp anh chị Thượng và anh Hải đã dành chỗ ngồi cùng bàn cho chúng tôi vì biết chúng tôi đến muộn. Cảm ơn các anh chị nhiều lắm. Riêng mấy nàng dâu Điện lực như chị Thụy, chị Dzũng, chị Thượng, chị Thuần, chị Chính... các chị lúc nào cũng chu đáo tiếp tế các đĩa trái cây cho mấy người đến trễ này!

Khi chúng tôi đến nhà hàng Kobe thì chương trình đang đến phần báo cáo của các “chi hội” địa phương. Năm nay hầu hết các nơi đều không có gì đặc biệt phải trình bày. Anh nào cũng cười cười nói vài câu chào mừng đại hội và không có gì cần báo cáo rồi rút lui, nhưng bầu không khí rất thân mật và vui nhộn.

Sau phần báo cáo thì bắt đầu nhập tiệc. Tôi ngồi cạnh anh Hải (điện câu mới) nhưng là bạn bè xưa nên nhắc nhiều kỷ niệm về những người mà chúng tôi giao tiếp trước năm 1975. Cùng bàn cũng có anh chị Lê Tấn Tuyền chúng tôi đã quen, mà chị

Hiếu Tâm (phu nhân anh Tuyền) là một ca sĩ của Điện lực hát rất hay.

Trong lúc ẩm thực xen kẽ phần văn nghệ. THĐL VNHN có rất nhiều tài năng văn nghệ mà chúng tôi đã được thưởng thức trong những lần họp mặt trước. Anh Thụy hỏi tôi có đem cây đàn theo và hát giúp vui được không? Tôi nhận lời và ra xe xách cây đàn Tây ban cầm lẫn một đĩa karaoke vào vì chưa biết sẽ trình bày cách nào. Lúc xách đàn vào để tựa vào cột thì có một anh dáng vẻ cao ráo “đẹp giai” đến ngó ngó cây đàn. Tôi bèn hỏi anh có muốn chơi đàn thì cứ sử dụng vì tôi đem đàn theo lời yêu cầu của anh Thụy và cho mọi người cùng chơi, nhưng anh nói anh chỉ biết chút ít thôi, anh quen chơi đàn *mandolin* nhiều hơn. Nhìn bằng tên, tôi biết tên anh là “Nguyễn văn Di.” Cái tên nghe quen quen, có thể là một người tôi biết khi còn nhỏ nhưng chưa dám hỏi.

Phần văn nghệ khởi đầu với nhạc karaoke rồi nhạc đệm từ “one man band.” Anh “one man band” hát cũng hay. Nhưng các tiếng hát “cây nhà lá vườn” của Điện lực thật là hay và điêu luyện. Tiếng hát chị Hiếu Tâm được anh Dzũng và nhiều thân hữu yêu thích, tiếng hát của chị Nguyễn Công Thuần cao vút như ca sĩ Thái Thanh, được mệnh danh là “con chim họa mi” của Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại, tiếng hát truyền cảm Việt lẫn Hoa của chị Vương Văn An trong bài “Mùa Thu Lá Bay”, tiếng hát nhạc tình quê hương của chị Di ... tạo bầu không khí văn nghệ rất sôi động.

Đến lúc anh Thụy giới thiệu tôi là một thân hữu “điện câu” mà nay gần như đã trở thành “điện lực” thì tôi tự động vác cây đàn lên sân khấu. Tôi nói giỡn: “*Thật ra, lúc này khi anh Thụy yêu cầu tôi hát thì tôi đã lắc đầu từ chối ‘Không được đâu, hôm nay tôi không hát được vì hôm nay tôi bị đau ... ngón cái’*.” Cũng may mọi người cười ồ vì câu nói *joke* này nên tôi không bị “quê” và húng chí làm tới luôn. Tôi nhắc lại lời Thầy Phát và anh Thụy có nói đến những mái đầu nay đã bạc nhiều hơn, có còn được nhìn thấy nhau và gặp lại nhau quả là điều hiếm quý vì tuổi tác mỗi người đã cao và cuộc đời bất chợt, tôi xin đóng góp vào chương trình văn nghệ bằng một bài hát của TCS có tựa đề “Ru ta ngậm ngủi” như đề nhắc nhở chúng ta hãy thương yêu nhau vì cuộc đời vô chừng.

Bài hát làm suy giảm lòng người có những câu như sau:

“*Đời sao im bóng như đồng lúa gặt xong, như rừng núi bỏ hoang,*

*Người đời soi bóng mình, dưới tường trắng
lặng câm.*

*Có đường phố nào vui, cho ta qua một ngày
Có sợi tóc nào bay, trong trí nhớ nhỏ nhoi
Không còn không còn ai, ta trôi trong cuộc đời
Thôi chờ, thôi chờ ai?
Em về hãy về đi, cho ta qua một đời
Hương trầm có còn đây, ta đốt nốt chiều nay
Xin ngủ trong vòng nôi, ta ru ta ngậm ngủi
Xin ngủ dưới vòm cây...”*

Bài hát của tôi khá trọn vẹn nên được chị Đức và chị Sương Lam (mà tôi gọi chị là sư ti) đến khen tặng làm tôi nở mũi to đừ lắm. Chẳng những vậy, anh “one man band” cũng khen rằng anh thích cái anh vừa đàn vừa hát vì “*cái miệng anh hát có duyên hết sức!*” Trời đất! phải chi tôi được đàn bà, con gái khen như vậy thì khoái ti biết mấy? Ai dè đâu người khen lại là một cha “đực rựa” mới chết chứ! Hy vọng là anh ta không có ở vùng San Francisco thì tui đỡ lo hơn... Nói chơi vậy thôi đừng có giận nghe anh “one man band”? Cái miệng anh hát cũng có duyên hết sức!

Sau bài hát, tôi trở về chỗ ngồi thì anh Di kéo tôi lại cười cười nói: “*Lại đây, lại đây, trời đất... Hậu là con Bác Ba, chỗ quen biết mà tôi đâu có biết?*” Tôi cười nói: “*Anh là anh Di, trước làm ở Đa nhim, phải không? Tôi biết anh lúc tôi còn rất nhỏ, lúc tôi đi nghỉ hè ở Đà Lạt.*” Anh mỉm cười thật tươi “*Đúng rồi, quả là trái đất tròn...*” Nói rồi anh vỗ vai tôi thân thiện và cuộc chuyện trò thêm phần vui vẻ. Sau đó, tôi lại được biết anh là người rất tếu, vì anh lên sân khấu hát và kể nhiều câu chuyện rất tức cười. Anh hát cái bài “Sang Ngang của Đỗ Lễ” gì mà trong đó có câu anh sửa lời: “*Tình không xong, mình... thiên cho rồi!*” Cái kiểu anh nói giỡn tình bơ giống hệt ông anh hay điều của tôi ở Sydney, Australia. Cái miệng anh nói ... cũng có duyên hết sức!

Đêm cũng khuya, buổi tiệc hội ngộ bế mạc, người người tụ tập chụp hình trước khi chia tay. Chúng tôi đến chụp ảnh chung với Thầy Phát và với một số thân hữu. Nhờ tôi có đeo cây đàn trên vai nên nhiều thân hữu cũng thích chụp chung với “người nghệ sĩ già” cho thấy lạ. Riêng với Thầy Phát thì chúng tôi được chụp mà không tốn tiền vì nghe nói trước buổi tiệc, những ai muốn chụp chung với Thầy Phát thì phải bỏ \$1 vào cái ly để ủng hộ quỹ của Ban Tổ chức. Tổng cộng, quỹ chụp ảnh chung với Thầy Phát cũng đã lên đến hơn 40 đô-la. Thiết nghĩ Thầy đẹp trai và nổi tiếng chẳng khác nào tài tử Hong kong Châu Nhuận Phát, cũng là tên Phát nhưng người ở Hong kong người ở Oregon. Thôi, Phát nào cũng được, miễn là Thân hữu Điện lực phát tài là được rồi. Cũng lúc đó, anh Thuần kéo tôi lại, dặn nhỏ với tôi rằng “*ngày mai này, xe của chúng tôi sẽ được chở tài tử Hồ Tấn Phát.*” OK, như vậy càng vinh hạnh và vui hơn! Thầy cũng vui lắm, dặn mấy giờ sáng gọi Thầy thức dậy cũng được vì Thầy có thể thức dậy rất sớm. Trời, gà chưa gáy mà Thầy đã dậy rồi sao? Tuyệt diệu.

Tiệc tàn, bạn bè quyến luyến chia tay không muốn rời vì có một số sẽ đi cruise, một số bận công việc không đi được. Tôi hỏi anh Lê Minh Quân và anh Nguyễn Sĩ Chính thì cả hai đều bận trong năm nay nên sẽ không tham dự chuyến đi cruise được, thật là tiếc khi không có các anh đi chung với chúng tôi trong những ngày sắp tới. Chúng tôi siết chặt tay nhau nói lời từ giả.

Ngày hôm sau, chúng tôi cùng với Thầy Phát chạy về bến cảng Long Beach, phía nam California để cùng các Thân hữu Điện lực du ngoạn trên chuyến tàu Carnival Paradise.

Những ngày đi cruise trên tàu Carnival Paradise

Chiều ngày Thứ Hai 1 tháng 9 đến ngày Thứ Sáu 5 tháng 9, 2008

Chiếc tàu Carnival Paradise rất rộng lớn và có hơn 10 tầng (deck). Đại khái có những deck mà Thân hữu Điện lực thường tụ họp như sau:

- Main Deck : Stateroom (Các phòng ngủ).
- Lido Deck:
 - . Buffet room (Nơi thân hữu thường tụ tập để ăn breakfast và lunch).
 - . Swimming pool and activities.
- Atlantic Deck:

- . Elation room (Nhà hàng thường ăn tối, nếu chọn).

- . Card room (Phòng đánh bài nhưng các thân hữu dành để sinh hoạt văn nghệ).

- . Normandie stage (Một trong những hi viện, trình diễn show mỗi đêm).

- Promenade Deck:

- . Leonardo lounge (Phòng có sân khấu rất rộng và đẹp được dành riêng cho nhóm Điện lực sinh hoạt mỗi ngày 2 giờ đồng hồ).

- . Majestic casino (Nơi hấp dẫn cho những ai muốn thử thời vận).

- Sport Deck:

- . GYM Health Club (Nơi để làm giảm cân).

- . SPA and massage.

Những ngày trên cruise thật là vui, thân mật và năng động.

Ngay sau khi vào trong tàu, chúng tôi luôn bị lôi cuốn vào những sinh hoạt hợp bạn, ăn uống, văn nghệ, thể thao trên tàu. Hầu như rất ít khi chúng tôi có thời gian nghỉ ngơi trong phòng, ngoại trừ đi ngủ ban đêm. Mỗi ngày, từ sáng đến tối, mỗi thân hữu đều tận hưởng (*enjoy*) các thức ăn ngon, trò chuyện với bạn bè, sinh hoạt trong nhóm, đi bơi ở hồ bơi, *jazzuzzi*, hoặc phơi nắng trên tầng thượng, chơi văn nghệ, tham dự các chuyến đi *excursion* khi tàu cập bến, xem các *shows* rất hay trên tàu, chơi bài hoặc kéo máy ở sòng bạc (*casino*)... Thời gian hầu như trôi qua rất nhanh với các sinh hoạt vui nhộn không ngừng. Thức ăn thì luôn luôn sẵn sàng để phục vụ khách hàng. Có rất nhiều nhà hàng khác nhau để chọn lựa hoặc sử dụng, còn *buffet* rất ngon thì mở cửa hầu như 24/24, tha hồ ăn uống. Bởi vậy quý anh chị cũng nên cẩn thận việc ăn uống nếu không muốn lên cân quá nhanh. Tuy vậy, thời gian đi đứng trên tàu cộng thêm việc tham dự các tiết mục thể dục thể thao sẽ kèm chế phần nào việc lên cân của quý vị.

Hầu hết các thân hữu ghi danh sớm đều ở *Main deck* (Tầng 5 nếu sử dụng thang máy); một số thân hữu ghi danh trễ thì ở *Deck 4*. Chúng tôi ở *Stateroom 153*, dãy số lẻ. Lên tàu xong, gặp các thân hữu thì trao đổi số phòng để dễ dàng liên lạc qua điện thoại trong phòng. Điều đáng lưu ý là khi tàu chạy thì các điện thoại di động (*cell phone*) và *laptop* không còn sử dụng được nữa nên chỉ liên lạc qua điện thoại phòng. Tàu Carnival Paradise chuyển hành lý lên phòng rất nhanh để khách hàng có ngay quần áo “xịn” vì tàu có vài quy định về ăn mặc khi

vào phòng ăn tối ở các nhà hàng. (Buffet không đòi hỏi điều này).

Mỗi ngày, các Thân hữu Điện lực đều gặp nhau vào giờ ăn sáng trên khu *buffet – Lido deck*. Các thân hữu tụ tập nhau từng nhóm ở các bàn dài (độ 8 người) và cười nói trò chuyện rất vui vẻ. Vợ chồng tôi thường đi xuống ăn sáng sau chị Nữ vì chị thích đi bách bộ vòng vòng trên tàu sớm nhìn mặt trời mọc, còn chúng tôi đi tập thể dục ở *gym* cho giảm bớt *cholesterol*. Khi chúng tôi xuống đến phòng buffet thấy chỗ nào còn trống thì nhào vô ngồi. Các anh chị thấy chúng tôi đứng lóng nhóng thường gọi chỉ chỗ cho ngồi ăn chung nhau và trò chuyện thật thân tình. Có hôm chúng tôi ngồi với Thầy Phát, có hôm ngồi với anh chị Thượng, anh Hải, có hôm ngồi với anh chị Mã Bộ, anh chị Huân, anh chị Di, chị Kim Em, Kim Nga; có hôm ngồi chỉ có ba người (các bàn khác hết chỗ để chen vào!) ...

Ngoài ra, anh chị Thực thỏa thuận với Ban điều hành tàu để dành riêng cho nhóm Điện lực phòng *Leonardo lounge* để sinh hoạt. Phòng này rất rộng và trang trí đẹp, có *bar* rượu, có sân nhảy, có sân khấu với đầy đủ *micro phone* và *amplifier*. Nhóm Điện lực được sử dụng phòng từ 9 giờ đến 11 giờ sáng. Riêng ngày cuối cùng thì được sử dụng bốn tiếng (từ 2:00 PM đến 4:00 PM rồi 5:00 PM đến 7:00 PM) để sinh hoạt và tổ chức buổi bế mạc Đại hội năm 2008. Phòng sinh hoạt chung này cũng là nơi mà các anh chị hát hò văn nghệ hoặc sát phạt “bầu cua cá cọp” rất vui. Có một buổi sáng, Ban Tổ chức du ngoạn thông báo về chuyến excursion Ensenada và các anh báo động là đừng nên mua thuốc tây ở Mỹ nhất là những ai cần thuốc Viagra vì toàn là thuốc giả. Anh Thụy nói không nên mua Viagra ở Mỹ vì nếu đã lỡ mua, “uống xong, đi tiểu vẫn ướt ngón cái!”

Đêm đầu tiên chúng tôi đến ăn tối tại *Elation Restaurant*. Cùng chung bàn, có anh chị Mã Bộ, anh chị Kim Em và anh chị Kim Nga. (Xin lỗi, tôi dùng tên chị Kim Em và Kim Nga để người đọc dễ nhận biết gia đình Thân hữu Điện lực.) Anh chị Mã Bộ tôi mới quen trong lần Đại hội tại Hawaii và có nói chuyện một đôi lần. Lần này chúng tôi có dịp làm thân nhiều hơn. Các phu quân của chị Kim Em và Kim Nga thì là rể gia đình Điện lực (điện 220), mới tham dự lần đầu nên anh Mã Bộ khuyến khích tiếp tục tham dự các tổ chức của gia đình Điện lực. Câu chuyện đối thoại càng lúc càng khăng khít hơn. Anh Mã Bộ nói chuyện xoay quanh các vấn đề công việc làm ăn, rồi chuyện Việt nam trước khi mất nước; phu quân của chị Kim Nga có nói chuyện với

tôi vài vấn đề chính trị trong thời kỳ chiến tranh. Khi nghe chuyện vui, chị Kim Em có tiếng cười ròn rã và chị Kim Nga có tiếng cười hăng hắc rất tự nhiên. Trong buổi ăn đầu tiên, anh Mã Bộ khoản đãi cả bàn một chai rượu vang đỏ nên cuộc nói chuyện trở nên sôi động. Cuối tiệc, cả bàn rủ nhau đi xem *show entertainment* trên tàu nhưng đêm ấy lại là *Comedy show* (show nói cười) nên chúng tôi (anh chị Mã Bộ, anh chị Kim Nga và vợ chồng tôi và chị Nữ) kéo nhau lên boong tàu nói chuyện tiếp và ngắm trăng. Trời tối, gió thổi lạnh, mọi người ai cũng cần áo khoác nhưng hầu như anh Mã Bộ không cần lắm, có lẽ vì đã nóng máy với ly rượu vang và cuộc chuyện trò thân mật. Cuối cùng gió càng lúc càng lạnh hơn nên mọi người chia tay trở về phòng nghỉ ngơi, hẹn ngày mai gặp lại.

Trong những lần tàu cập bến, một lần ở Catalina Island và một lần ở cảng Ensenada, các Thân hữu Điện lực đều xuống tàu đi chơi (*excursion*). Lần ghé Catalina Island, phần lớn các thân hữu đều đã viếng đảo này nên anh chị Thực không tổ chức chuyến đi riêng. Nhưng lần ghé Ensenada (Mexico) thì anh chị Thực tổ chức chuyến du ngoạn cả hai nơi nhập một (*Blow hole* và *City view*) mà chỉ trả có 35 đô-la một người. Nếu mua vé từ *Information desk* trên tàu thì giá riêng chuyến Blowhole đã là 43 đô-la. Thật là rẻ và tiện lợi vì được đi chung nhóm với nhau cả hai nơi mà chỉ tốn có 35 đô-la.

Tại Catalina Island, sau khi bỏ neo ngoài khơi, tàu Carnival có những ghe nhỏ thường xuyên chuyên chở du khách ra vào đảo. Ban Tổ chức và anh chị Thực hẹn tất cả vào lúc 2 giờ chiều, ở *Gateway* nếu muốn đi vào tham quan đảo. Sau buổi cơm trưa ở Lido buffet, chúng tôi hẹn với anh chị Thượng và anh Hải cùng đi một lượt. Chuyến ghe nhỏ đưa chúng tôi vào đảo nhảy sóng chồng chênh

thật là vui, nước bắn tung tóe nếu ai ngồi sát be tàu phía bị sóng nhồi. Lên đến bờ, chúng tôi thấy phe ta nhiều lắm: Có anh chị Thụy, anh chị Thuần, anh chị Dzũng. Máy anh đang ngồi trong quán uống bia hay sinh tố thì phải? Đảo này thì chúng tôi đã đi hai lần và lấy nhiều *tour excursion* đi lòng vòng đảo và xem nhiều thắng cảnh lẫn cá lội dưới nước nên biết gần hết rồi. Lần này chỉ đi dạo dọc theo bờ biển với mấy anh chị Thân hữu Điện lực và chuyện trò cho vui thôi. Tôi gặp anh chị Minh và được biết chị Minh vốn tốt nghiệp Quốc gia Hành chánh khóa đàn chị nên vội đến chào. Anh chị rất mừng nhận người bạn đồng môn. Sau đó tôi cũng khám phá ra anh chị là bạn thân với chị Thanh và anh Cao Văn Hở mà chúng tôi cũng quen biết nên câu chuyện mở rộng. Hơn thế nữa, anh Minh cũng từng đi học tập cải tạo như tôi nên chúng tôi có dịp chia sẻ những khó khăn trong những lúc thăng trầm. Nói chuyện một lúc sau thì thân tình hơn nên chị Minh than “*bây giờ ông quên dữ lắm, đồ đạc để tùm lum trong phòng mà không cho dọn dẹp.*” Tôi nói đùa “*miễn là anh không quên chị là được rồi.*” Anh chị cười nhưng có anh đứng gần lại tỏ thêm, chọc chị cho vui: “*Quên vậy chứ mà thả anh về Việt nam là nhớ vanh vách và có người lượm đó!*” “*Lượm làm gì ông già không có một đồng trong túi?*” Ai cũng cười ngất. Đi một lúc rồi quay trở về thì gặp vợ chồng anh Di và anh chị Mã Bộ, tụ lại nói chuyện với nhau. Anh Di và anh Mã Bộ là hai người bạn thân nhau từ lâu. Riêng anh Mã Bộ là người Việt gốc Hoa, sống lâu đời ở Việt nam và rất đứng đắn với gia đình. Nhưng anh Di giả giọng nói người Hoa chọc anh Mã Bộ như sau:

“*Ông này kỳ lắm hà! Đã có vợ là con Sáu mà còn lén phéng với con em vợ. Một hôm bị bà già vợ kêu lại hỏi:*

- *A Túng à, mày làm cái dzì kỳ cục dzậy? Sao mày đã có con Sáu dôi mà còn tăng tịu với Con Bảy?*

- *Ai lói? Ai lói cái dzì kỳ cục dzậy? Nói tâm bậy tâm pạ à! Bà già cứ hửi con Sáu, hửi con Bảy coi...*

- *Thì tao nghe con Bảy nó nói lại chứ ai.*

- *Con Bảy lói hả? Con Bảy lói hả?... Nếu con Bảy lói ... thì cái chuyện đó ... CÓ...*”

Cả bọn ai cũng cười ồ. Thấy vui, tôi cũng tấn công anh Mã Bộ luôn:

“*Có hửi thì hửi con Sáu được dôi, sao còn “hửi hửi” con Bảy?*”

Anh chị Mã Bộ bị tấn công quá đành cười xòa. Thật là vui và chẳng ai để tâm giận hờn một câu nói giỡn làm gì. Và như vậy mới là tình thân.

Anh chị Minh còn muốn đi bộ thêm nữa nhưng chúng tôi phải chia tay trở về tàu trước vì có hẹn lên nằm ở hồ bơi.

Trở về tàu, chúng tôi thay quần áo tắm, rồi đi về phía hồ bơi ở tầng cao nhất, phía đuôi của chiếc tàu. Tàu Carnival Paradise có 2 hồ bơi, một vuông một tròn. Hồ bơi ở tầng chót là hồ bơi tròn và là nước mặn. Khi tôi đến khu vực này thì gặp anh An và anh Huấn đang ngồi trong Jazcuzzi ngoắc tôi lại cùng tắm. Trước mặt anh lại có một cô gái Mỹ thật trẻ đẹp và thân hình thật hấp dẫn. Khi tôi nhảy vào chung bồn với anh theo lời anh đề nghị thì vài phút sau cô gái bỏ đi lên. Tôi cười cười bảo anh: “*Tôi phá đám anh rồi. Mới nhảy vào thì cô ấy mắc cỡ bỏ đi. Thôi để tôi đi nơi khác vậy.*” Anh cười hăng hắc, nói vớt vát cho tôi đỡ ngượng “*không phải vậy đâu, tại tôi ‘chiếu tướng’ nó quá nó chạy mà thôi.*” Sự thật có phải tại tôi sexy quá hay không? Đã già cả rồi mà còn dám mặc cái quần tắm *speedo*! Chắc từ nay không dám mặc cái quần tắm *speedo* nữa. Nghĩ vậy rồi tôi đi qua hồ bơi nước mặn để bơi mấy mươi vòng. Nói cho le lói vậy chứ hồ bơi này nhỏ xíu nên bơi một chút là hết. Tại đây tôi có nói chuyện với một người Mỹ đã có thời gian phục vụ tại Việt nam. Ông ta nói mong có dịp trở lại Việt nam để nhớ lại vùng kỷ niệm xưa mà ông nói rất đẹp và muốn so sánh sự thay đổi của vùng Pleiku - Ban mê thuộc. Phải chi ông hiểu bài hát “Một chút gì để nhớ” của Phạm Duy để thấy cái thành phố nhỏ tí teo mà ông đã đến chẳng có gì đặc biệt, “nếu không có em”:

“*Phố núi cao, phố núi đầy sương
Phố xá không xa, trời thấp thật buồn
Anh khách lạ, đi lên đi xuống
May mà có em, đời còn dễ thương.
Phố núi cao, phố núi trời gần
Phố xá không xa nên phố tình thân
Đi dăm phút đã về lối cũ
Một buổi chiều đông, lòng những băng khuâng.*

*Xin cảm ơn, thành phố có em
Xin cảm ơn, một mái tóc mềm
Mai xa lắc trên đôn biên giới
Còn một chút gì, để nhớ để thương...*”

Trở lên bờ hồ, chúng tôi nói chuyện với anh An. Ngồi trước ghế bố của nhà tôi cũng đang có một cô gái khác thật đẹp, mặc *bikini* nhỏ xíu rất hấp

dẫn mà lại ngồi khoanh tréo hai chân cô ta lại mới thật là nhúc nhủ. Tôi bảo hai anh ngồi lại chơi đi vì chỗ này là ghế VIP... mát lắm! Bà vợ của tôi cũng nheo nheo mắt cười cười. Các anh cười xòa nói ra đi cũng không đành, nhưng mà chắc phải về với vợ. Nói rồi anh ra dấu hẹn gặp tôi ngày mai tại đây cũng vào khoảng giờ này, để tha hồ ... tắm! Bà xã tôi và chị Nữ nói đùa với hai anh bằng cách giới thiệu tên nhà tôi là “Nữ” còn tên chị Nữ là bà “Hạnh” để hai anh không biết đâu là đúng, trong lúc tâm thần bấn loạn. Sau này, lúc tiễn chào nhau ra về anh An vẫn còn cười cười và gọi nhầm tên. Thật là vui.

Lần tàu ghé cảng Ensenada, chúng tôi cùng các Thân hữu Điện lực đi chuyến excursion Blowhole & City tour. Trước ngày đi, Ban Tổ chức du ngoạn và anh Thực có thảo luận với các thân hữu về chuyến đi. Lúc đầu định chỉ đi một trong hai chuyến và sẽ biểu quyết coi nên đi xem nơi nào. Anh Thụy cho ý kiến: theo anh, cái việc đi xem “cái lỗ phun nước” Blowhole ấy chẳng có gì hay! Ai nghe cũng cười ồ vì chữ dịch sát nghĩa.

Chặng đầu, xe buýt chở các Thân hữu Điện lực đi dọc theo bờ biển rồi lên các con dốc cao, một bên là nhà cửa mới xây cất, một bên là triền núi nhìn ra biển. Một lúc sau xe chạy đến các khu vực nghèo nàn và chợ búa thừa thớt như các quận hẻo lánh ở Việt nam vậy. Cuối cùng xe dừng lại một khu chợ trời bán đủ thứ hàng thủ công nghệ của Mexico cộng với các hàng *copy* làm giả mạo mà giá cả thì khó mà lường được. Đi hết con đường chợ trời là tới địa điểm Blowhole. Đường đi cũng khá dài nên ai cũng mắc tè. Hai vợ chồng tôi và nhiều thân hữu khác ghé vào “căn nhà hạnh phúc” (nói theo kiểu phim bộ Hàn quốc) để đi tiểu và mỗi người phải tốn 50 xu cho một chuyến. Đắt thật! Nhưng mà “cái lỗ phun nước” của Mễ cũng đẹp đấy chứ? Nước phun

rất cao và tỏa rộng một vùng ở ngay cạnh nơi chúng ta đứng. Xin quý vị xem hình trong trang nhà Điện lực sẽ thấy nó đẹp thế nào. Thôi thì cũng “tùy người đối diện” vậy, chứ không dám quảng cáo.

Chặng thứ hai, xe chạy vòng vào phố rất nhỏ và chưa phát triển. Tôi ngồi cạnh một cháu trai con của một Thân hữu Điện lực. Cậu vừa tốt nghiệp Đại học và đi chơi để vừa khỏe khoắn sau thời gian học hành vừa giúp đỡ cha mẹ khi cần đến. Đó cũng là hình ảnh tiêu biểu cái tinh thần đáng quý của con cái đối với cha mẹ trong gia đình Việt nam. Xe đậu cách bến tàu chỉ độ chừng 5 phút, họ thả chúng tôi đi lòng vòng các cửa hàng shopping có bán hàng phẩm chất tốt hơn các hàng ở khu chợ trời. Nhiều thân hữu đi trở về với món hàng trên tay, hỏi ai cũng được biết là mua cho cháu nội hay cháu ngoại. Thấy mới hiểu cái tình thương của lòng Cha Mẹ Việt nam lan rộng từ con nay xuống tới cháu và đi chơi đâu xa một chút thì cũng nhớ đến các con, các cháu. Tôi nói chuyện với anh Di thì nghe anh kể thằng cháu nội thường ra phi trường đón ông bà nội và có khi kéo phụ cái hành lý, có khi chạy lại ôm cái chân ông. Kể mà anh Di đôi mắt rung rung, nhớ thằng cháu đứt từng khúc ruột! Chị Nữ cũng đã có mua cho thằng cháu ngoại hai cái áo thun ở Catalina Island có hàng chữ “*I love Grand Ma!*” nay còn đang lục đục tìm kiếm mua thêm cái gì nữa đó mà xách kè kè.

Xe *tour bus* chở chúng tôi trở về tàu Carnival Paradise khoảng 5 giờ chiều. Lên tàu là chạy ra khu hồ bơi ăn *hamburger*, *salad*, *pizza*, trái cây và uống nước ngọt rồi ngắm... mặt trời lặn. Sau đó chạy lên phòng tắm rửa, nghỉ ngơi một chút rồi xuống ăn tối ở Elation restaurant. Nhà hàng này mỗi ngày có *menu* mới thay đổi khác nhau và hôm nay đặc biệt có món tôm hùm (*lobster*).

Có nhiều đêm, ăn tối xong, chúng tôi kéo nhau đi xem show nhạc. Chương trình show của chuyến cruise này có hai shows trình diễn rất hay, gồm toàn là những diễn viên, vũ công trẻ đẹp. Một là *show Lido Cabaret* mà các nữ vũ công mặc áo rất sexy đầu đội lông chim, lông gà màu vàng óng ánh, vừa hát vừa nhảy múa đá chân như các vũ công ở Paris. Thầy Phát coi show này khen hay vì Thầy có dịp so sánh với lúc đi xem ở Paris, Pháp. Tôi gặp mấy anh khác khen nức nở “*Thấy bầy chim lông vàng chạy ra là vui rồi! Ha ha ...*” Rõ là tếu! Show thứ hai trình diễn vào đêm cuối cùng. Đó là show về “*Điện ảnh, âm nhạc và những điệu vũ.*” Các diễn viên và vũ công vừa hát vừa nhảy múa các vũ điệu

nhắc lại từ các phim ảnh và âm nhạc qua nhiều thời kỳ rất hay và rất công phu.

Một vài lần sau khi xem show trình diễn xong, thể theo lời yêu cầu của một số anh chị muốn có sinh hoạt văn nghệ “cây nhà lá vườn”, nhà tôi và chị Hiếu Tâm dành phòng *Card room* rồi nhờ anh Thụy thông báo các thân hữu. Độ 5 – 10 phút sau là các Thân hữu Điện lực lục tục kéo nhau xuống ngồi nghe nhạc thính phòng. Quả thật là các anh chị Điện lực có tinh thần văn nghệ rất cao. Đêm ấy, chúng tôi gặp một nhóm người Việt nam cũng tìm phòng chơi văn nghệ và chúng tôi mời các anh chị đó tham dự chung. Cuối cùng phát giác ra anh cầm đàn là một người đã làm ở Điện lực Trà nóc, Cần thơ.

Như vậy đêm văn nghệ thính phòng cũng là đêm giao duyên văn nghệ. Chị Hiếu Tâm, anh Thực và tôi thay nhau trình bày những bản nhạc tiền chiến lẫn các bản tình ca mới. Anh Nguyễn Giụ Hùng có yêu cầu tôi hát bản “Phôi Pha” của TCS nhưng chương trình quá nhiều “ca sĩ” nên tôi phải hoãn lại ngày hôm sau hát bài này tại phòng sinh hoạt Leonardo. Sau đó phe ta được thêm sự hỗ trợ

từ cô Phương (Trưởng nữ của Thầy Phát) bằng bản nhạc Pháp nên lực lượng phe ta rất hùng hậu. Phía Trà nóc chỉ có một chị vừa hát vừa ngâm thơ thôi. Tuy chị ngâm thơ rất hay nhưng ít người nên hát vài bản thì anh Trưởng đoàn xin “*rút lui về nghỉ sớm vì ... sáng nay đi chơi mệt.*” Anh Thực nói điều tinh bơ rất tức cười “*Bộ ... chỉ có một mình anh đi chơi thôi hà?*” Nói tóm lại, nhóm Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại có vài đêm họp mặt văn nghệ thính phòng rất ấm cúng, vui vẻ và thân mật. Rất tiếc chúng tôi không có thì giờ để tập dợt trước để hòa âm với tiếng hát của chị Hiếu Tâm và chị Thuần xuất sắc hơn.

Một lần, chúng tôi hẹn với anh chị Thượng và anh Hải đi ăn trưa ở Elation restaurant. Đến nơi, kéo thêm anh chị Di và anh chị Huân. Buổi trưa thức ăn ở đây cũng rất ngon. Vừa ăn trưa vừa chuyện trò, chọc phá, nói chuyện tiếu lâm cười giỡn làm bàn kế cận phải phải anh Thực đến hỏi chuyện gì xảy ra. Anh Huân tối hôm trước đã được đem tới một cái bánh sinh nhật và hát mừng sinh nhật mặc dù chẳng phải là ngày sinh nhật của anh. Ai cũng cười và nhắc có lẽ vì anh chị “*ăn mừng sinh nhật*” mà tối hôm qua tàu chạy lắc lư quá xá. Trưa nay, bàn chúng tôi lại bảo cô hầu bàn là có sinh nhật của ... anh Huân! Lại hát “*Happy birthday to Huan.*” Xoay quanh câu hát điệu của anh Di “*Tình không xong, mình thiếu cho rồi*”, anh Hải kể bên Việt nam, có ông nọ uống rượu “xin” về nhà thú tội với vợ là muốn ly dị vì đang mê một cô nào đó. Bà vợ không nói gì, đợi đến lúc ông chồng ngủ, lấy cái lưỡi liềm ... cắt mất “của quý” của chồng liệng xuống ao. Vậy mà mấy tháng sau ông ta lại có bồ khác! Đúng là có quái chiêu. Anh Di nghe mà nhăn mặt, than thở “*người ta nói đi một đường học một sàng khôn, bây giờ vợ được nghe những lời cổ vấn nguy hiểm vô cùng.*” Tai hại quá, gợi ý làm chi cho

vợ anh nghe về cái “lưỡi liềm.” Tôi kể: “Nghe vợ mấy người bạn nói với nhau, ở bên Mỹ không những chỉ chặt đứt ‘của quý’ mà còn bỏ vô máy sinh tố xay nát như... cho khỏi có mong ráp lại được!” Anh Di lại nhăn nhó mặt dữ dội hơn, than “Lại hai bạn, nhắc thêm chỉ cái máy xay sinh tố! Tui nói bà xã hay học hỏi lắm!” Độc thật. Nhưng rồi anh tấn công qua anh Huân, nói “Bên đây người ta xài bằng lưỡi lam thôi. Đối với anh Huân thì còn phải cắt luôn ... cái lưỡi nữa!” Anh Huân cười hả hả... Nói chuyện, giỡn hớt với nhau rất lâu mà nhà hàng rất lịch sự không phản nản. Thấy mấy cô hầu bàn người Nga rất trẻ đẹp và dễ thương, anh Hải bèn đứng chụp hình “đời tôi cô đơn nên hai bên có hai cô.” Nhưng đâu phải chỉ có mình anh Hải chụp hình “kỹ nghệ”? Bên bàn bên kia anh Minh cũng ôm một em dễ thương chụp hình chung mà còn chu chu cái miệng giống như sắp sửa hôn nữa chứ! Hôm sau, hỏi anh tôi có ngủ được không, anh lắc đầu nói “nhớ mùi thơm quá!”

Ngày cuối cùng trên tàu, từ 5 giờ đến 7 giờ chiều là buổi bế mạc Đại hội Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại năm 2008 và văn nghệ tại Leonardo lounge dành riêng cho gia đình Điện lực. Hôm nay Carnival có gửi một chuyên viên kỹ thuật âm thanh đến giúp *set up amplifier, microphone* và *speakers* nên hệ thống máy karaoke của Cô Phương hoạt động rất tốt. Phần văn nghệ lần này phần lớn chỉ chơi karaoke, với sự tham dự của anh Thụy, chị Thuần, chị Hiếu Tâm, Hậu Huỳnh, anh Diệp, chị An, chị Di và anh Di. Dĩ nhiên là có tăng cường cô Phương và nhóm bạn Không quân, cho nên chương trình văn nghệ rất phong phú.

Sau buổi văn nghệ chia tay, các Thân hữu Điện lực đi ăn tối ở Elation, đi xem show, cũng như kéo máy (*slot machine*) nếu ai thích. Chúng tôi trở lại bàn 153 để ăn tối với nhau lần cuối trong chuyến đi này. Lần này tôi kêu một chai rượu vang trắng để mời Thầy Phát và các thân hữu cùng bàn tối cùng thưởng thức với các món đồ biển. Mọi người chung vui nhưng cũng bịn rịn chia tay khi tan buổi ăn tối. Một số chúng tôi (chị Nữ và vợ chồng tôi) còn hẹn gặp anh chị Kim Em và Kim Nga trong buổi tiệc hân hôn “*Aniversary 50th year*” của anh chị Dậu ở *Orange County* trong ngày tàu cập bến nhưng anh chị Mã Bộ thì phải trở về Virginia. Anh chị Mã Bộ đã nhìn ra chị Nữ có cô em dâu là cháu ruột của anh nên nhận bà con với chị Nữ. Ăn xong, về phòng, điền giấy tờ nhập cảnh, quan thuế, soạn hành lý đưa ra ngoài hành lang xong, thay quần áo ngủ nhảy lên giường nhắm mắt dỗ giấc ngủ thì lại

nghe tiếng bà Nữ rủ bà xã tui lên *Majestic deck* – *Casino* kéo vài phát... Bà xã ham vui của tui cũng vội vã tốc mền ngồi dậy thay quần áo ứng chiến và cười hi hi, nói muốn kiếm chị Diệp và bạn bè chắc còn đang lòng vòng lẫn lộn quần trên đó. Hai bà đi chơi chỉ 15 phút rồi trở về cười hí hí lớn hơn. Trúng mãnh!

Sáng sớm hôm sau, ai cũng đã chuẩn bị hành lý sẵn sàng và tụ tập ở Lido buffet. Anh Thụy nói sớm lắm cũng phải 8 giờ 30 mới gọi tới nhóm của mình, cứ tà tà ăn uống đi. Hầu như ai cũng vậy, cứ xẹt qua ngồi hết bàn này ngồi nói chuyện đến xẹt qua bàn bên kia nói chuyện cho tận hưởng cuộc vui còn lại. Anh Di dặn dò chúng tôi nhớ rán đi dự Đại hội Điện lực 2009 tại Washington DC để ngắm lá vàng, lá rụng và nhiều thắng cảnh, địa danh miền Đông Hoa kỳ. Anh nhắc tôi có đi thì khỏi cần mang theo cây đàn vì bên đó đã có đàn rồi. Chúng ta sắp sửa chia tay nhưng hẹn nhau mùa thu năm tới vậy dù là chẳng biết chắc có đi được hay không nữa ...

Ngày tháng cứ vùn vụt trôi qua. Tôi trở về với công việc và những bận rộn của đời sống vội vã hàng ngày trên đất Mỹ. Một lô công việc và những đòi hỏi phải hoàn tất ủa kéo đến vì cái đồ án phải xong đúng thời hạn. Cho dù công việc tràn ngập và làm việc đôi khi không kịp thở, tôi vẫn còn ngây ngất khi hồi tưởng lại những kỷ niệm với bạn bè Điện lực trong chuyến du ngoạn 2008 vừa qua. Tất cả như được quay lại từ một cuốn phim thật vui, thật thân mật và đầm ấm. Tôi vội ghi những sự kiện này vào máy điện toán trong lúc trí óc còn ghi đậm chi tiết những hình ảnh đẹp đó: Từ những ngày háo hức chuẩn bị cho chuyến đi, rồi vượt chặng đường dài để gặp nhau trong ngày hội ngộ tại Santa Clara, rồi trở về Long Beach để đáp chuyến tàu du ngoạn vùng biển Nam California - Ensenada. Có biết bao nhiêu kỷ niệm đáng ghi nhớ: Từ những cuộc chuyện trò, thăm hỏi, cười đùa chọc phá nhau, đến những đêm văn nghệ hội ngộ và chia tay, và cuối cùng là những ngày thật hạnh phúc trên chuyến *cruise* với bạn bè mà không cần phải lo nghĩ gì về cuộc sống hàng ngày... Quả thật là những kỷ niệm khó quên.

Lần này, vợ chồng tôi không còn xa lạ gì với gia đình Điện lực Việt nam Hải ngoại nữa. Ai gặp cũng cười, chào, kêu anh chị Hậu, ai cũng bắt tay thân thiện. Có lẽ Thân hữu Điện lực biết tôi qua lần đi chơi trước ở Hawaii và vì tôi thường xuất hiện trong các buổi văn nghệ. Tôi thường cho tôi là “ca sĩ già, đang xuống và sắp chìm” vì tuổi tác ngày càng chồng chất nhưng lúc nào cũng ham vui.

Qua chuyến du ngoạn năm 2008, tôi lại làm thân với nhiều người bạn: Bạn cũ cũng có mà bạn mới cũng có. Chúng tôi gặp lại lần này biết bao nhiêu người bạn đã biết nhau lần trước bây giờ trở thành thân thiết và tự nhiên hơn. Chúng tôi thân tình hơn khi trò chuyện với Thầy Phát, anh chị Dậu, anh chị Thượng, anh chị Dzũng, anh chị Thụy, anh chị Thuần, và vân vân, nhiều lắm kể không hết, chưa kể là các bạn văn nghệ như anh chị Hiếu Tâm, anh chị Chính, anh chị Diệp ... Gặp nhau lần này không phải chỉ chào hỏi xã giao và e dè, mà thân mật đùa giỡn, kể chuyện joke và “hát cho nhau nghe” mà không sợ rằng mình hát sai hay hát dở.

Nhưng bên cạnh những người bạn cũ, chúng tôi cũng có dịp làm quen với một số bạn bè mới đã vắng mặt trong chuyến đi năm trước hoặc đã quen nhưng ít có cơ hội để nói chuyện với nhau. Những người chúng tôi mới quen là anh chị Di, anh chị Minh-Sương Lam, anh Hải, anh chị Kim Em, anh chị Kim Nga, anh chị Huân, anh chị Nguyễn Giu Hùng, anh chị Thực, chị Đức, chị Út... Riêng anh chị Mã Bộ thì lần trước có nói chuyện xã giao thôi, nay biết có những mối dây liên hệ từ trước năm 1975 tại Việt nam nên thân thiết nhau hơn.

Nói tóm lại, bạn cũ thì tạo thêm mối thân tình mà bạn mới thì nối vòng tay lớn. Tôi vẫn còn nhớ lúc chia tay, ai cũng bịn rịn và tiếc sao cuộc vui chóng tàn! Mọi người cho nhau số điện thoại, email... Lúc xuống tàu, chị Nữ và bà xã tôi có chút mất thì giờ với quan thuế nên sau đó anh Hải và vài anh chị khác điện thoại hỏi OK không? Cảm ơn những người bạn cũ cũng như bạn mới lúc nào cũng quan tâm cho nhau. Chúng tôi OK, chẳng có gì quan trọng, chỉ vì chị Nữ mua quà nhiều hơn số tiền ấn định được miễn thuế nên phải đóng thuế thêm mà thôi.

Tôi thích chơi văn nghệ nên tôi vẫn còn nhớ những “đêm hát cho nhau nghe.” Hát không cần phải hay nhưng hát vì biết có người lắng nghe và chia sẻ cái cảm nghĩ về cuộc đời qua bài hát. Tình thân văn nghệ của các Thân hữu Điện lực thật là cao và quý tu nhiều tiếng hát đặc biệt. Riêng những lần anh Di, anh Thực, anh Huân, anh Thụy nói joke với nhau chúng tôi vẫn còn ghi nhớ những mẩu đối thoại rất thú vị đưa đến những tràng cười ròn rã.

Tôi xin cảm ơn tất cả các anh chị trong Ban Tổ chức của Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại đã chu đáo lo lắng và hoàn tất những ngày du ngoạn trong năm 2008 với nhiều chương trình đặc sắc và

tạo tình thân ngày càng thêm thấm thiết. Mức độ thành công của chuyến đi này cao bao nhiêu thì tùy mỗi anh chị đánh giá, nhưng tôi chỉ muốn nhấn mạnh sự thành công ấy là kết quả của bao công sức của quý anh chị đã bỏ ra để cho những ngày vui của chúng ta được trọn vẹn. Thành thật cảm ơn các anh chị.

Trước khi từ giả và mong mỗi sẽ có thể gặp lại tất cả các anh chị lần tới, tôi vẫn còn nhớ lời Thầy Phát trong Đêm Hội ngộ đã nhắn nhủ các Thân hữu Điện lực cố gắng gặp nhau hằng năm vì cuộc đời con người vốn có nhiều khó khăn và vô chừng. Đêm nay nhìn ánh trăng đang lên, tôi hát lại cho anh chị nghe mấy câu trong bài hát “Phôi Pha” của TCS để nhắc nhở tuổi già:

“Ôm lòng đêm, nhìn vầng trăng mới về, nhớ trăng giang hồ.

Ôi phù du, từng tuổi xuân đã già, một ngày kia bến bờ, đời người sao chóng qua.

Về ngồi đây những ngày, nhìn từng hôm nắng ngời, nhìn từng khi mưa rơi

Có những ai xa đời quay về lại? Về lại nơi cuối trời... làm mây trôi...

Thôi về đi, đường trần đâu có gì, tóc xanh mấy mùa?

Có nhiều đêm, từ vườn xưa bước về, bàn chân ai rất nhẹ, tựa hồ những năm xưa...”

Tôi tự nghĩ: Có phải cái quý giá còn lại của con người là tình đoàn kết, là sự vun bồi những tình yêu thương chân thành để làm cho cõi đời này bớt đi những vất vả và ưu phiền? Có thể là như vậy phải không các bạn cũ và mới của chúng tôi ời? Hẹn sẽ nối vòng tay lớn hơn với các bạn trong một dịp gặp gỡ nào đó sắp tới...

Xin thân ái vẫy tay chào đến các anh chị. Thân chúc Thầy Phát, các anh chị trong gia đình Điện lực luôn được sức khỏe, bình an, và hạnh phúc.

Highland, đầu mùa Thu 2008

Hậu Huỳnh